

KUŞ OLSAM EVİME UÇSAM

GÜZİN ÖZTÜRK

RESİMLER: HİCABİ DEMİRCİ

2015
TUDEM
Edebiyat
Birincilik
Ödülü

**2015 Tudem Edebiyat Ödülleri
Roman Yarışması Birincilik Ödülü**

**KUŞ OLSAM
EVİME UÇSAM**

GÜZİN ÖZTÜRK

KUŞ OLSAM EVİME UÇSAM

© 2016, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Güzin Öztürk
RESİMLEYEN: Hicabi Demirci
EDİTÖR: Burhan Düzçay
SON OKUMA: Hülya Dayan

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2016 (2000 adet)
İkinci Baskı: Ocak 2017 (3000 adet)
Üçüncü Baskı: Şubat 2017 (3000 adet)

ISBN: 978 - 605 - 9604 - 42 - 0
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

2015 Tudem Edebiyat Ödülleri
Roman Yarışması Birincilik Ödülü

KUŞ OLSAM EVİME UÇSAM

GÜZİN ÖZTÜRK

 tudem

Güzin Öztürk

Gediz/Kütahya'da doğdu. Sakin ve hayal kurmayı seven bir çocuktü. İlk düzyazılarını ve şiirlerini lise yıllarında yazdı. Yazma heyecanı ve isteği, Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okurken de devam etti. Üniversite bittikten sonra avukatlığı sırasında da yazdı. Ama yazdıklarını kimseyle paylaşmadı. Sonrasında, serin bir kasım sabahı anne oldu. Oğlunun hayatına girmesiyle çocuklar için yazma isteği canlandı. İlk romanı *Kuş olsam Evime Uçsam* adlı dosyayla 2015 Tudem Edebiyat Birincilik Ödülü'nü aldı. Çocuklarla başka türlü bir hayatın mümkün olduğuna, çocukların dünyayı kurtaracağına ve yazarken daha iyi bir insan olduğuna inanıyor. Umutla, heyecanla çocuklar için yazmaya devam ediyor.

*Bu kitap, savařlardan zarar
gören çocuklara adanmıştır.*

DEMEK Kİ KURŞUNLAR BENİ GÖRMÜŞ

Vızzzz... Kurşun sesini böyle duyarsın bazen. Arılar gibi kulağının yanından geçip gider. Bu yüzden sevmiyorum artık onları. Bana kurşunları hatırlatıyorlar. Bazen de güçlü bir ıslık duyuluyor. O zaman bomba atıyorlar. Islık da çalmıyorum artık.

Perdenin arkasına saklanıp camdan bakıyorum. Uzun zamandır tek yaptığım bu. Binaların çoğunun duvarı, kapısı yıkılmış. Kurşun hepsine giriyor çıkıyor. Kapıları yok çünkü. Karşımızdaki ev yıkık, çatısı uçmuş sanki. Orada arkadaşım Emir oturuyordu. Şimdi yoklar. Kaçmışlar. Camlar kırık. Yırtık perdeleri uçuşup duruyor. Kaçarken ayakkabısını düşürdü herhalde, bir teki kapılarının önünde duruyor.

Yıkıntıların arasından kırmızı arabayı fark ettim. Emir arabasını unuttuğunu bilseydi onun benim olmasını ister miydi? Orada öylece duruyor. Gidip alsam mı acaba?

Ya yine çatışma olursa? Aslında korkuyorum. Koşa koşa gidip alsam? Araba güneşte çok güzel parlıyor. Evimizin kapısının önüne gelmişim bile. Üçe kadar sayıp açacağım. Bir iki üç...

Etraf sessiz. Acele etmeliyim. Mahallenin ortasına kadar geldim, az kaldı. Çat çat çat! Ne oldu birden? Sadece kırmızı arabam olsun istemiştim. Yürüyor sanki bu kurşunlar, bizi takip ediyor. Annem, “Çocuklar söz dinlemezlerse başlarına hep aksilik gelir,” derdi. Dinlemedim onu, dışarı çıktım. Ellerimle başımı kapatıyorum, belki kurşunlar beni görmez. Kıpırdayamıyorum, ne yapacağım şimdi? Nereye saklansam? Keşke annemi dinleseydim!

“Beşir, Beşir!..”

Annemin sesi. Beni her zaman bulur. Elimi çok sıkı tuttu, parmaklarım kırılacak sanki. O koştukça ben sürükleniyorum. Bu kadar hızlı koşabildiğini bilmiyordum. Nefes nefese kaldık.

“Çabuk çabuk, sakın elimi bırakma!”

Elim anneminkinin içine girecek neredeyse. Canım acıdı. Büyük bir patlamayla arkaya doğru düştük. Çınnnn... Başka şey duymuyorum. Görmüyorum da. Bomba attılar yine. Etrafımızda toz bulutu var sanki. Her yer duman. Gökyüzünden tahta parçaları ve taşlar yağdı. Artık çınlama sesini de sevmiyorum.

“Anne, anne kalk! Söz, çıkmayacağım bir daha!”

Siz, su kuyusuna taş attınız mı hiç? Taş, suya düştüğünde dünyanın en derin yerine düşmüş gibi yankı yapar. Taş da görünmez, su da. İşte, kuyunun içindeyiz sanki. Uzaklardan, derinlerden patlamalar duyuluyor. Bacağımdaki sıcaklık ne?

“Çatışmanın ortasında kaldık oğlum! Elimi bırakma!”

“Anne kalk hadi! Durma! Tutuyorum elini!”

“Oğlum, bacağın...”

Annem öyle söyleyince baktım. Yanıyordu bacağım. Pantolonum kıpkırmızı olmuş. Demek ki kurşunlar beni görmüş. Keşke görünmez adam olsaydım! Annem söylemese canımın yandığını anlamayacaktım. Anneannem olsa, “Acı seni ısırılmış oğlum, ondan hissetmedin,” derdi. Galiba anladım ne demek istediğini.

“Ben iyiyim anne. Kalk hadi! Daha hızlı koşalım!”

“Eve kadar dayan oğlum. Kurşun bacağımı sıyırılmış. Ortalık duman oldu. Kimse göremez bizi!” demesiyle elimi tutması bir oldu. Ne zaman elimi tutsa içim ısınır. Her şey daha güzel olur o zaman.

Nefes almakta zorlanıyorum. Sadece tozun kokusu olsa anlardım. Ama havada başka bir şey var. Yanık kokusu gibi. Bir keresinde yine annemin sözünü dinlememiştim de sobadaki kömürle oynarken elimdeki bezi yakmıştım.

İşte, onun gibi sanki. Koşarken bacağıma acıyor biraz. Böyle arada hoplar gibiyim. Bence annelerin süper güçleri var. Nerede olsam beni bulur. Bazen de daha yaramazlık yapmadan anlar. Ben konuşmadan ne diyeceğimi bilir. Galiba düşüncelerimi okuyabiliyor.

“Hiçbir şey görünmüyor anne! Evimiz ne tarafta?”

“Az kaldı oğlum! Sen sadece elimi tut!”

Annem, evimizin güvenli olduğunu söylemişti. Ya bizim üstümüze de bomba düşerse? Abim de yok, gelmiyor kaç gündür eve. Annem gizli gizli ağlıyor. Ama gördüm ben onu. Ne zaman kapı çalsa, “Geldi şükür!” diye kapıya koşuyor, ben de arkasından. Eteğinin ucunu tutup arkasına saklanıyorum. Pat diye çıkıp şaşırtacağım abimi. Ama yapamadım bir türlü. Babam dev gibidir benim. Ama küçüldü sanki şimdi. Anneannem de küçülmüştü, boyu kısalmıştı. “Yaşlandığım için bir çamaşır gibi çektim,” demişti. Bazen çamaşırlar yıkanınca küçülürmüş. Onun gibi işte. Kimse anlatmıyor ne olduğunu. Abim neden gelmiyor? Babam niye üzgün görünüyor?

Annemin, “Çabuk gir, çabuk!” demesiyle kendimizi içeri attık. Kapıyı hızlıca kapattı. Hâlâ elimi sıkıyor. Sırtını kapıya dayayıp olduğu yere çöktü. Ayakta kaldım. Dinlemedim onu, çok pişmanım. Siyah saçları tozdan gri olmuş, okşamaya başladım. Elime minicik taş parçası geldi. Onu çekip ayırdım. Elleriyle yüzünü kapatıp dakikalarca hızlı

hızlı nefes aldı. Sonra beni çekip yanına oturttu. Kollarının arasına aldı. Mis anne kokusu! Ağaç gibi kokar hep. Hiç konuşmadı. Yüzümü avuçlarının arasına alıp gözlerimden, burnumdan, gamzelerimden öptü.

“Ah oğlum ahh!”

“Sadece kırmızı arabayı alacaktım anne.”

Başka şey söylemedik birbirimize. Kanepenin üzerine yatırdı beni. Mutfaktan su getirip yaramı sildi. Sonra üzerine yağ gibi bir şey sürüp sardı. Ağzıma şeker koydu, su içirdi. Eskisi kadar acımıyor şimdi. Üzerimi örttü. Birisi kirpiklerime yapıştıracı sürdürdü sanki. Gözlerim tam kapanacak, açıyorum, annemin güzel yüzünü görüyorum. Tam kapanacak, açıyorum, saçlarımı okşarken görüyorum onu.

* * *

Tekrar açtığımda yoktu. Nereye gitti? Az önce buradaydı. Yavaşça örtüyü kaldırıp ayağa kalktım. Ne çabuk akşam oldu! Pencereden içeri kıpkırmızı ışık süzülüyor. Perdeyi azıcık açsam? Hafifçe aralıyorum. Gözlerim kamaştı. Emirlerin evi, eskisi gibi. Sapasağlam. Çok şaşır-dım. Evlerinin üstüne bir bulut inmiş. Kapısını, çatısını kaplamış. Bu kırmızı ışık nereden geliyor? Başımı kaldırıp yukarı baktım. Yan yana iki tane güneş var. Çok garip! Güneşin biri sadece bizim evi, diğeri arkadaşımınkini aydınlatıyor. Mahallenin kalanı karanlık. Ellerimle yumruk

yapıp gözlerimi ovuşturdum. Emir mi o? Elinde kırmızı arabası, bana el sallıyor. Abim de yanında. “Abiiii abiiii!”

Bağurdım ama duymadı beni. Bu cam niye açılmıyor? Cama vuruyorum, pencereyi zorluyorum. İşte, gördü beni, o da el sallıyor. Neden gelmiyor yanımıza?

“Abiiii! Annem çok ağlıyor gittiğinden beri. Eve dön artık!”

* * *

Güneşler söndü birden! Karanlıkta kaldım. Görünmüyor hiçbir şey. Annemin sesi yankılanıyor kulağında:

“Beşir... Beşir kalk oğlum, çırpınıp durma! Akşam vakti uyunmaz! Ömrün kısılır.”

Omuzlarımdan sarsıyormuş beni. Rüyaymış sadece. Bir solukta anlattım anneme. Beni nasıl heyecanla dinledi.

“Abini görmüş gibi oldum yavrum. Ne demek acaba bu rüya?”

“Abim bana el salladı anne. Bir yere mi gidiyordu sen-ce?”

“Bilmiyorum oğlum, bilmiyorum. Kaç gündür haber alamıyoruz. Gitme dedim, dinlemedi. Arkadaşlarım bensiz yapamaz dedi; başka şey demedi.”

“Anne, akşam vakti uyuyunca neden ömrüm kısılıyor?”

“Ne bileyim oğlum. Çocukken öyle derdi büyüklerimiz.”

Gamzelerimden öptü yine. Küçük, ballı çukurlarımdan. “Bu kadar gevezelik yeter,” deyip mutfağa gitti. Son bir birkaç aydır un çorbası içiyoruz sadece. Evde undan başka şey yok. Anneannem, “Çorba kapıya kadar dayanır,” derdi hep. Gerçekten de öyle, sofradan kalkıp odama gidinceye kadar acıkıyorum. Hiç doymuyorum. Ama annemle babam az yer. *Tokuz* diyorlar hep. Benim daha çok ihtiyacım varmış. Büyümem lazımmış.

Eskiden akrabalarımız gelirdi eve. Kocaman sofra hazırlanırdı. Yakalamaca oynardık evin içinde. Kızardı babam, *koşmayın* diye. Uzun uzun konuşurlardı. O zamanlar herkes mutluydu. Bir keresinde gülerken babamın gözünden yaş gelmişti. Bazen olurmuş öyle. Ben çok gü-lünce karnım acır.

Abimle çok eğlenirdik. Ama artık hiç eğlenmiyorum. Söylemiş miydim? Abimin adı Ahmet. Uzun boyludur o. Kara saçları vardır. O yanımdaysa bana bir şey olmaz. Korur beni. Bugün evde olsaydı dışarı çıkmama engel olurdu. Oyun oynarken düştüm mü, abim oradadır; bilyelerim mi kayboldu, bulur; dolaptan bir şey mi alamadım, uzun bo-yuyla hemen alıverir; canım güreşmek mi istiyor, güreşir. Ağabeyler arasında yarışma yapılırsa kesin birinci gelirdi.

Kapı çaldı, sıçradım yerimden. Bacağım acıdı biraz. Babamın sesi ama başkaları da var yanında. Annem neden ağlamaya başladı? Kalkmak istiyorum kanepeden. Off, acıyor bacağım! Neden yanıma gelmiyorlar? Ne konuşuyorlar öyle kapıda?

“Gitme demiştim, gitme! Dinlemedi beni, ah kara saçlı oğlum, Ahmetim! Ah, ne yaparım şimdi ben! Ah kara saçlı oğlum!”

“Tamam Hasine, şşşş! İçim yanıyor, acımız büyük! Ah Hasine, çok zor. Ama geçecek, çırpınma öyle, hasta olacaksın. Hasine, hadi kalk yerden! Beşir de hasta olur bak. Bir o kaldı geriye. Çok zor Hasine, çok zor!”

“Nasıl söyleyeceğiz şimdi Beşir’e? Nasıl söylerim, abin gitti, gelmeyecek diye? Nasıl söylerim, abin öldü diye!”

“Hasine yavaş ol. Duyacak Beşir. Topla kendini. Hadi kalk, içeri geçelim. Söyleyeceğiz bir yolunu bulup. Gitmemiz gerek buradan! Güvenli değil artık Halep. Bak bu insanlar on gündür ağacın altında yatıp kalkıyormuş. Deyrizor’dan kaçıp gelmişler. Nereye gitseler bomba yağmış üstlerine. Yıkılmadık yer kalmamış. Kıpırdayamamışlar. Ahmet’i ararken, sağa sola sorarken gördüm onları. Birkaç sokak ötede akrabaları yaşıyormuş. Onların kamyonetine binip kaçmakmış niyetleri. Evimize davet edince sevindiler. Çok çaresizdiler, ‘Birlikte kaçalım, yardım

edin,' dediler. Kaçabilirsek acımızı yaşayacak zamanımız olacak Hasine! Şimdi Beşir için Halep'ten kaçmanın yolunu bulmamız gerek. Güçlü olmalıyız. Hadi, sil gözlerini.”

Annemin hıçkırığını, söylediklerini duymadığımı mı sandılar? Ama duydum ben! Abim de anneannem gibi mi öldü? Anneannem öldüğünde babam, “İnsanlar doğar, yaşar ve ölür,” demişti. Ama abim yaşlı değildi ki! Eve gelmeyecek mi artık? Nereye gidecek? Onu göremeyecek miyim hiç? Oyun oynayamayacak mıyız?

Bacağım acırsa acısın, tepinmek istiyorum! Bu kanepeye vurmak istiyorum! Yastıklarını yumrukluyorum, yumrukluyorum!.. Yüzümü yastığa bastırıp bağıriyorum. Çok ağlarsam, bağırırsam dışarıdan duyulacağını biliyorum. Fazla ses çıkarmanın, evde yaşayanlar olduğunun fark edilmesi, evinin kapısının kırılması ve askerler tarafından götürülmek anlamına geldiğini biliyorum. Bunu komşularımızdan gördüğümü hatırlıyorum.

Yüzümü yastığa bastırıp bağıriyorum! Abin ölse de, sadece gözyaşı dökmene izin verileceğini, bağırmaman gerektiğini biliyorum. Ne kadar bağırdım ki? Birden etrafıma doluştular. Onlar fısıldasam bile duyar çünkü. Annem sarılınca güneş seni ısıtmış gibi olur. Ağaç kokusu gelir burnuma. O zaman susarım ben ağlamam.

“Anne, abimin yaptığı tahta oyuncağı istiyorum...”

KUŞ OLSAM EVİME UÇSAM

GÜZİN ÖZTÜRK

Ağaçlar da savaştan kaçar...

Kuş Olsam Evime Uçsam iç savaş dolayısıyla evini, yurdunu terk etmek zorunda kalmış insanların dünyasında bir yolculuğa çıkarıyor okurlarını. Küçük bir çocuğun gözünden; Beşir'in hayalleri, umutları eşliğinde... Ve Hicabi Demirci'nin metni zenginleştiren olağanüstü çizimleriyle...

ISBN: 978-605-9604-42-0

9 786059 604420

www.tudem.com